

Trusting Our Father

By Elder David P. Homer
Of the Seventy

Да се уповаваме на нашия Отец

От старейшина Дейвид П. Хоумър
От Седемдесетте

October 2024 general conference

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him.

Бог ни има доверие да вземаме много важни решения и във всичко иска от нас да се доверяваме на Него³.

On June 1, 1843, Addison Pratt left Nauvoo, Illinois, to preach the gospel in the Hawaiian Islands, leaving his wife, Louisa Barnes Pratt, to care for their young family.

In Nauvoo, as persecutions intensified, forcing the Saints to leave, and later at Winter Quarters as they prepared to migrate to the Salt Lake Valley, Louisa faced the decision of whether to make the journey. It would have been easier to stay and to wait for Addison to return than to travel alone.

On both occasions, she sought guidance from the prophet, Brigham Young, who encouraged her to go. Despite the great difficulty and her personal reluctance, she successfully made the journey each time.

Initially, Louisa found little joy in traveling. However, she soon began to welcome the green prairie grass, colorful wildflowers, and patches of ground along the riverbanks. “The gloom on my mind wore gradually away,” she recorded, “and there was not a more mirthful woman in the whole company.”

Louisa’s story has deeply inspired me. I admire her willingness to set aside her personal preferences, her ability to trust God, and how exercising her faith helped her to see the situation differently.

She has reminded me that we have a loving Father in Heaven, who cares for us wherever we

На 01 Юни 1843 г. Адисън Прат напуска Наву, щата Илинойс, за да проповядва Евангелието на Хавайските острови, като оставя съпругата си Луиза Барнс Прат да се грижи за малките им деца.

Поради засилващото се преследване в Наву, което принуждава светиите да напуснат, а по-късно и в Уинтър Куортърз, докато се подготвят да мигрират до долината Солт Лейк, на Луиза се налага да решава дали да поеме на това пътуване. Би било по-лесно да остане и да изчака завръщането на Адисън, вместо да пътува сама.

И в двата случая тя търси напътствие от пророка Бригъм Йънг, който я насърчава да тръгне. Въпреки големите трудности и личното ѝ нежелание, тя се справя успешно с всяко от пътуванията.

В началото Луиза не намира радост в пътуването. Обаче скоро започва да се радва на зелените треви в прерията, на пъстрите дивни цветя и късметата гола земя покрай бреговете на реките. „Униинето ми постепенно изчезна – пише тя – и нямаше по-весела жена сред хората в цялата група“.

Историята на Луиза силно ме вдъхновява. Възхищавам се на готовността ѝ да остави настрана личните си предпочитания, на способността ѝ да се уповава на Бог и на начина, по който упражняването на вярата ѝ помага да види другояче ситуацията си.

Тя ми напомня за това, че имаме любящ Отец в небесата, Който е загрижен за нас, къ-

are, and that we can trust Him more than anyone or anything else.

The Source of Truth

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him. This is especially difficult when our judgment or public opinion differs from His will for His children.

Some suggest that we should redraw the lines between what is right and what is wrong because they say that truth is relative, reality is self-defined, or God is so generous that He does not actually care about what we do.

As we seek to understand and accept God's will, it is helpful to remember that the boundaries between right and wrong are not for us to define. God has established these boundaries Himself, based on eternal truths for our benefit and blessing.

The desire to change God's eternal truth has a long history. It started before the world began, when Satan rebelled against God's plan, seeking selfishly to destroy human agency. Following this pattern, people like Sherem, Nehor, and Korihor have argued that faith is foolish, revelation is irrelevant, and whatever we want to do is right. Sadly, so very often these deviations from God's truth have led to great sorrow.

While some things may depend on context, not everything does. President Russell M. Nelson has consistently taught that God's saving truths are absolute, independent, and defined by God Himself.

Our Choice

Whom we choose to trust is one of life's important decisions. King Benjamin instructed his people, "Believe in God; believe that he is ... ; believe that he has all wisdom ... ; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend."

Fortunately, we have the scriptures and guidance from living prophets to help us understand God's truth. If clarification beyond what we have

дето и да сме, и че можем да се уповаваме на Него повече, отколкото на всичко или всеки друг.

Източникът на истина

Бог ни има доверие да вземаме много важни решения и във всичко иска от нас да Му се доверяваме. Това е особено трудно, когато преценката ни или общественото мнение се различава от Неговата воля за чедата Му.

Някои предлагат да променим определението за това кое е правилно и кое е грешно, защото казват, че истината е относителна, ние сами определяме действителността или че Бог е толкова щедър, че изобщо не Се интересува какво правим.

Докато се стремим да разбираме и приемаме Божията воля, е полезно да помним, че не е наша работа да определяме границите между правилното и грешното. Самият Бог е установил тези граници въз основата на вечни истини за наша полза и благословия.

Желанието да се промени Божията вечна истина има дълга история. То започва преди началото на света, когато Сатана се разбунтува срещу Божия план, като егоистично се стреми да унищожи свободата на избор на човека. Следвайки този модел, хора като Серим, Нехор и Корихор твърдят, че вярата е за глупавите, откровението е без значение, а правилно е това, което ние искаме да направим. За съжаление, твърде често тези отклонения от Божията истина водят до голяма скръб.

Макар и някои неща да зависят от контекста, това не важи за всичко. Президент Ръсел М. Нелсън постоянно ни учи, че Божиите спасителни истини са абсолютни, независими и определени от Самия Бог.

Нашият избор

Едно от най-важните решения в живота е на кого избираме да имаме доверие. Цар Вениамин поучава народа си: „Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е (...) вярвайте, че Той е всемъдър (...) вярвайте, че човек не може да разбере всички неща, които Господ може да разбере“.

За щастие, ние имаме Писанията и напътствието от живите пророци, които да ни помагат да разбираме Божията истина. Ако

is needed, God provides it through His prophets. And He will respond to our sincere prayers through the Holy Ghost as we seek to understand truths we do not yet fully appreciate.

Elder Neil L. Andersen once taught that we should not be surprised “if at times [our] personal views are not initially in harmony with the teachings of the Lord’s prophet. These are moments of learning,” he said, “of humility, when we go to our knees in prayer. We walk forward in faith, trusting in God, knowing that with time we will receive more spiritual clarity from our Heavenly Father.”

At all times, it is helpful to remember Alma’s teaching that God gives His word according to the attention and effort we devote to it. If we heed God’s word, we will receive more; if we ignore His counsel, we will receive less and less until we have none. This loss of knowledge does not mean that the truth was wrong; rather, it shows that we have lost the capacity to understand it.

Look to the Savior

In Capernaum, the Savior taught about His identity and mission. Many found His words difficult to hear, leading them to turn their backs and “[walk] no more with him.”

Why did they walk away?

Because they did not like what He said. So, trusting their own judgment, they walked away, denying themselves blessings that would have come had they stayed.

It is easy for our pride to come between us and eternal truth. When we don’t understand, we can pause, let our feelings settle, and then choose how to respond. The Savior urged us to “look unto [Him] in every thought; doubt not, fear not.” When we focus on the Savior, our faith can start to overcome our concerns.

As President Dieter F. Uchtdorf encouraged us to do: “Please, first doubt your doubts before you doubt your faith. We must never allow doubt to hold us prisoner and keep us from the divine love, peace, and gifts that come through faith in the Lord Jesus Christ.”

е нужно допълнително пояснение, Бог ни го предоставя чрез Своите пророци. И отговаря на искрените ни молитви чрез Светия Дух, когато се стремим да разберем истини, които все още не проумяваме изцяло.

Старейшина Нийл Л. Андерсън веднъж каза, че не трябва да се изненадваме, „ако понякога (н)ашето лично мнение не съвпада изцяло с ученията на Господния пророк“. Той казва: „Това са моменти за придобиване на знание и смирение, като коленичим в молитва. Ние вървим напред с вяра, уповавайки се на Бог и знаейки, че с времето ще получаваме допълнителна яснота от нашия Небесен Отец“.

По всяко време е полезно да си припомним учението на Алма, че Бог ни дава Своето слово съгласно вниманието и усилията, които му отдаваме. Ако се вслушваме в Божието слово, ще получаваме повече, ако пренебрегваме съвета Му, ще получаваме все по-малко от него, докато напълно не изчезне. Тази загуба на знание не означава, че истината е била погрешна, а че сме изгубили способността да я разбираме.

Гледайте към Спасителя

В Капернаум Спасителят учи относно Своята същност и мисия. Мнозина намират думите Му за тежки, като това ги кара да Му обърнат гръб и да не „ход(ят) вече с Него“.

Защо си тръгват?

Защото не им харесва това, което казва Той. Затова, разчитайки на собствената си преценка, те си тръгват, като така се лишават от благословиите, които биха дошли, ако бяха останали.

Лесно е гордостта ни да застане между нас и вечната истина. Когато не разбираме, можем да се спрем, да се успокоим и после да изберем как да реагираме. Спасителят ни насърчава: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“. Когато се съсредоточаваме върху Спасителя, вярата ни може да започне да надделява над грижите ни.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф ни насърчава: „Моля, първо поставете съмненията си под съмнение, преди да поставите вярата си под съмнение. Не трябва никога да позволяваме на съмненията да ни държат като затворници и да ни лишават от божествената

Blessings Come to Those Who Stay

As the disciples walked away from the Savior that day, He then asked the Twelve, “Will ye also go away?”

Peter answered:

“Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life.

“And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God.”

Now, the Apostles lived in the same world, and they faced the same social pressures as the disciples who walked away. However, in this moment, they chose their faith and trusted God, thus preserving blessings God gives to those who stay.

Perhaps you, like me, sometimes find yourself on both sides of this decision. When we find it difficult to understand or embrace God’s will, it is comforting to remember that He loves us as we are, wherever we are. And He has something better for us. If we reach out to Him, He will assist us.

While reaching out to Him can be difficult, just as the father who sought healing for his son was told by the Savior, “All things are possible to him that believeth.” In our moments of struggle, we too can cry out, “Help thou [my] unbelief.”

Submitting Our Will to His

Elder Neal A. Maxwell once taught that “the submission of one’s will is really the only uniquely personal thing we have to place on God’s altar.” No wonder King Benjamin was so eager that his people become “as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.”

As always, the Savior set the perfect example for us. With a heavy heart, and knowing the painful work He had to do, He submitted to His Father’s will, fulfilling His messianic mission and opening the promise of eternity to you and me.

любов, мир и дарове, които идват чрез вяра в Господ Исус Христос“.

Благословиите идват при онези, които оставам

Когато в онзи ден учениците си тръгват от Спасителя, Той запитва дванадесетте: „Да не искате и вие да си отидете?“

Петър отговоря:

„Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот

и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог“.

Сега апостолите живеят в същия свят и са подложени на същия обществен натиск като учениците, които си тръгват. Обаче в този момент избират вярата си и се уповават на Бог, като така съхраняват благословиите, които Бог дава на онези, които остават.

Вероятно и вие, подобно на мен, понякога се оказвате раздвоени от това решение. Когато ни се стори трудно да разберем или приемем Божията воля, е утешително да помним, че Той ни обича такива, каквито сме, където и да сме. И Той има нещо по-добро за нас. Ако протягаме ръка към Него, Той ще ни помага.

Въпреки че протягането на ръка към Него може да бъде трудно, Спасителят казва на бащата, търсещ изцеление за сина си: „Всичко е възможно за този, който вярва“. По същия начин, в трудните ни моменти можем и ние да извикаме: „Помогни на (нашето) неверие“.

Да подчиняваме своята воля на Неговата

Старейшина Нийл А. Максуел веднъж каза: „Подчиняването на волята ни е в действителност единственото уникално лично нещо, което имаме да положим на Божия жертвеник“. Нищо чудно, че цар Вениамин така желае народът му да стане „като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изпълнен с любов, готов да се покори на всички неща, които Господ сметне за нужно да му причини, тъкмо както детето се покорява на баща си“.

Както винаги, Спасителят ни дава съвършен пример. С натежало сърце и знаейки за болезненото дело, което трябва да извърши, Той подчинява волята Си на тази на Своя Отец, като така изпълнява мисията си като

The choice to submit our will to God's is an act of faith that lies at the heart of our discipleship. In making that choice, we discover that our agency is not diminished; rather, it is magnified and rewarded by the presence of the Holy Ghost, who brings purpose, joy, peace, and hope we can find nowhere else.

Several months ago, a stake president and I visited a sister in his stake and her young adult son. After years away from the Church, wandering difficult and unfriendly paths, she had returned. During our visit, we asked her why she had come back.

"I had made a mess of my life," she said, "and I knew where I needed to be."

I then asked her what she had learned in her journey.

With some emotion, she shared that she had learned that she needed to attend church long enough to break the habit of not coming and that she needed to stay until it was where she wanted to be. Her return was not easy, but as she exercised faith in the Father's plan, she felt the Spirit return.

And then she added, "I have learned for myself that God is good and that His ways are better than mine."

I bear witness of God, our Eternal Father, who loves us; of His Son, Jesus Christ, who saved us. They know our hurts and challenges. They will never forsake us and know perfectly how to succor us. We can be of good cheer as we trust Them more than anyone or anything else. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

Месия и отваря за всички нас обещанието за вечността.

Изборът да подчиним волята си на Божията е проява на вяра, която е в основата на нашето ученичество. При правенето на този избор откриваме, че свободата ни на избор не намалява, а всъщност се увеличава и бива възнаградена от присъствието на Светия Дух, Който носи цел, радост, мир и надежда, които не можем да намерим никъде другаде.

Преди няколко месеца с един президент на кол посетихме една сестра от неговия кол, както и пълнолетния ѝ син. Тя се бе завърнала след години извън Църквата, скитайки се по трудни и неприветливи пътеки. По време на посещението ни я попитахме защо се бе върнала.

Тя каза: „Оплесках живота си и знаех къде трябва да бъда“.

След това я попитах каква поука си е взела от преживяното.

С известна емоция тя сподели, че е научила, че трябва да посещава църковните събрания достатъчно дълго, така че да прекъсне навика да не идва, а също и че трябва да стои, докато започне да желае да бъде там. Завръщането ѝ не беше лесно, но като упражнявала вяра в плана на Отца, тя чувствала завръщането на Духа.

И после добави: „Научих, че Бог е добър и че Неговите пътища са по-добри от моите“.

Свидетелствам за Бог, нашия Вечен Отец, Който ни обича, за Неговия Син Исус Христос, Който ни спаси. Те знаят болките и трудностите ни. Никога няма да ни изоставят и знаят точно как да ни подкрепят. Можем да бъдем окуражени, докато се уповаваме на Тях повече, отколкото на всичко или всеки друг. В свящото име на Исус Христос, амин.